

Peripețiile militarilor care au păzit trupurile soților Ceaușescu în noaptea de 25-26 dec. 1989 pe stadionul Ghencea

Tot discutând noi chestii d-astea, el s-a deplasat pe coama biutei, spre dreapta cum eram, vreo 5-6 metri și mi-a zis:

- Aveți dreptate, șefu! Sunt manechine, dom'le. E o cursă.

M-am dus și eu: într-adevăr, dintr-un pachet ieșea un picior roz și lucios, culoarea aceea imposibilă a manechinelor, și-am spus:

- Cacialma, cacialma... Hai s-o zbughim d'aici.

Am luat-o la fugă. Mă gândeam la elicopterii care mi se păruseră oameni de-ai noștri, prietenoși și serioși. Să ne fi păcălit ei în halul ăsta? „Îmi bag picioarele, eu nu stau o noapte întreagă să execut ordinele unor piloți pe care nu-i cunosc... Sunt morți, nu-i fură nici dracu”. A mai trecut așa o oră-două, mă tot gândeam: să raportez sau să nu raportez superiorilor? Nu raportez, dom'le. Că ăia mă iau c-am părăsit dispozitivul, c-am facut jocul teroriștilor, intru în altă dandana...

Se lăsase întunericul, începuse răpăiala și mi-a zburat gândul de la pachetele alea. Trebuia să ne apărăm zdravăn. Pe la ora 20.30-21.00 primesc telefon de la unitatea vecină că lângă biută se află un TAB, care a intrat în zonă fără să semnalizeze, cu luminile aprinse. Căpitanul Constantinescu îmi zice: „Mă, Cristi, ia măsură. Trage, dă cu tunul în el...”. I-am zis: „doar dacă va trage el, eu voi riposta.” M-am uitat prin luneta aparatului de observare și vedere pe timp de noapte cu infraroșii și am văzut tricolorul românesc pe TAB. I-am spus lui Constantinescu să termine cu alarmele false. Ei însă au tras asupra TAB-ului. Speriați de ăștia probabil, cei cu TAB-ul au plecat. Apoi am fost chemat la telefon de căpitanul Marin Tudor care ținea locul la comanda unității, întrucât comandantul se afla cu grosul forțelor noastre la Televiziune.

- Cristi, unde sunt, dom'le, containerele?

Am rămas uluit. Ce vrea să zică ăsta? Lui îi stă mintea la glume. Am izbucnit nervos:

- Biserica mă-tii... trag ăștia în noi ca la balamuc și voi la adăpost pe sub birouri, ne luați la mișto?...

Mi-a ordonat să vin la regiment. Am luat DAC-ul și am pornit spre cazarmă, hotărât să le fac scandal. Șoferul plângea întruna. De trei zile și trei nopți, ăsta plângea. Era soldatul care în 21 spre 22 decembrie, la Intercontinental, intrase cu camionul în demonstrații. De atunci nu și-a mai revenit, plângea întruna. M-am prezentat la căpitanul Tudor:

- Mă, Cristi, înțelege-mă, am primit telefon de sus... trebuie să fie în zonă niște containere.

- Să fiu al dracului, Tudore, eu n-am văzut așa ceva... Să-mi sară ochii...

- Te rog, scotocește! Mă înnebunesc ăștia.

- Dom'le, două elicoptere au fost, o Dacie neagră, da, un TAB așijderea, containere, niet!

- Du-te, lasă-mă... Cu tine nu se poate înțelege omul...

Am plecat înapoi cu DAC-ul, nu înainte de a lua din cancelarie o sticlă de șampanie și un termos cu cafea (pe care mi le adusese nevastă-mea), ca să-mi împărtășesc colegii de Crăciun.

În dispozitiv mă întâmpină Dragomir:

- S-a tras în prostie, tov. căpitan...

- Acum?

- De vreun sfert de oră e liniște... Hai să dăm o fugă până acolo, tov. căpitan...

Nu mă slăbea deloc cu obsesia lui. Trecuse cred de miezul nopții.

- Ioane, datoria mea e să-mi apăr subordonații. Suntem atacați, ripostăm. Altfel, murim ca proștii.

- Vă apăr eu. Nu mi-e frică. Luăm o grupă de soldați, ne rupem epoletii, emblemele de la ciofuri, ne târâm până acolo.

- Nu și nu. Noaptea eu nu-mi părăsesc subordonații pentru himere.

Începe iar răpăiala. Sunt chemat iarăși la apel. Divizia. Merg eu târâș din șanț până la telefon și de la capătul firului un maior de la statul major al mării unități:

- Cristișorule, te iubesc că mai trăiești. Ce se mai întâmplă pe acolo?

- E de groază, tov. maior, ploaie de gloanțe...

- Cristișorule, fii calm, apără-ți oamenii și fii atent la liziera pădurii...

Apoi mă trezesc în ureche cu o altă voce, a generalului Pletos, noul comandant al diviziei:

- Mă căpitane, ia vino tu încoace!

- E ploaie de gloanțe ...

- Lasă, mă, că nu te împușcă nimeni; vino tu la mine ...

Ce era să fac? Aruncă-te Cristișorule, în DAC și fuga la divizie, la domnul general. La punctul de comandă, maiorul m-a pupat, îmi zice: „Mi-e frică pentru tine, mă băietel!”, apoi îmi deschide ușa de la biroul comandantului.

- Măi căpitane, măi... Ai tu acolo niște containere, unde sunt, măi tovarășe?

Uitasem de astea și nici nu puteam realiza sensul acestei noțiuni. Dom'le eu când am auzit de la Tudor prima dată de containere, în zăpăceala aia care era atunci mi-au venit în minte hardughile alea metalice de pe trenuri și din camioane cu care se transportă marfuri și alea mi-au rămas în cap. În toată brambureala aia, eu nu am reușit să mă desprind de această imagine și să fac vreo legătură între containere și cele doua colete. Era distanța de la cer la pământ. Că nici nu mi s-a zis „cele doua containere lăsate de elicopteristi”, fiindcă așa știam că se referă la colete și nu la containere.

- Nu sunt, tovarășe general. N-am văzut, nu cunosc.

Apoi generalul se adresează maiorului:

- Ia-l de acolo, mută-l unde-a-nțărnat mută' iapa, pune-l pe unul mai destoinic, că ăsta ne bagă în pușcărie...

- Mă Cristi, termină odată cu fițele... Fierbe toată armata pentru containerele astea. Spune unde sunt!

- Ați înnebunit cu toții, trimiteți pe altul în locul meu, că simt cum o iau razna.

Se lumina de ziuă... Între timp, noi, împreună cu generalul Stănculescu, ne-am deplasat cu un TAB, un ARO și două ambulanțe, pe stadionul Ghencea. Coletele erau acolo, în locul unde le lăsaserăm. Au fost urcate în ambulanțe și ne-am deplasat la Spitalul Militar Central, unde cadavrele au fost introduse în morga instituției, iar noi am fost conduși în biroul generalului

Stănicioiu, comandantul spitalului, unde am fost serviți cu câte o cafea. Ne-am întors cu TAB-ul la minister, am primit armele și o învoire de circa trei ore să mergem să ne vedem familiile. Apoi ca într-un vis, a început să ningă. Era prima zăpadă a anului. O zăpadă ca un pansament alb peste o rană...

Stănculescu a conceput operațiunea din 25 decembrie 1989 de la Târgoviște, ca un mare jucător de șah. Generalul a înlocuit cei opt pioni, cu opt parașutiști, cei doi cai, cu două elicoptere, cei doi nebuni, au fost înlocuiți cu cele două complete, de apărare și de judecată, iar cele două turnuri, au fost înlocuite cu Gelu Voican Voiculescu și Virgil Măgureanu. A urcat toate piesele pe cei doi cai, pardon, în cele două elicoptere, le-a dus și le-a așezat pe tabla de joc, pardon, pe câmpul morții, și apoi a urmărit desfășurarea acțiunilor istorice cu un calm și o luciditate de neimaginat, acțiuni care s-au derulat cu o rapiditate înfiorătoare, și până când nu a nimicit regele și regina (foste, până cu trei zile înainte), cu propriile lui piese, nu s-a oprit.

VA URMA

Notă

Acest articol este fragment din cartea „Ultimul zbor cu soții Ceaușescu”, scrisă de cdor(r) Alexandru Popa, unul din piloții echipajului elicopterului care a transportat trupurile inerte ale soților Ceaușescu de la Târgoviște la București, în data de 25 Decembrie 1989, Ziua Sfântă de Crăciun. Cei interesați, pot afla informații despre această carte la numărul de telefon 0745.114.431.

cdor(r) Alexandru Popa